

Ove Hansen: Det lovforslag, der her er genstand for første behandling, skal bl.a. ses på baggrund af den debat, der blev ført i folketinget den 23. januar i år i forbindelse med venstres og det konservative folkepartis forslag til folketingsbeslutning, som gik ud på, at man anmodede finansministeren om at udarbejde et lovforslag, der skulle tjene dels til fiksering af grundstigningsskylden, dels til en fuldstændig ophævelse af grundstigningsskylden efter 13. almindelige vurdering.

Der blev efter drøftelserne nedsat et udvalg til nærmere undersøgelse af problemerne omkring grundstigningsskylden, og når udvalget ikke har tilendebragt arbejdet eller ladet høre fra sig, skønt der er gået temmelig lang tid, skyldes det, at der er stillet en række spørgsmål til finansministeren, spørgsmål af vidtrækkende karakter og spørgsmål, der krævede vidtgående oplysninger. Vi har nu fået besvarelsener fra finansministeren, og det er interessante oplysninger, vi har modtaget. Besvarelsenerne viser tydeligt, hvad der ikke kan overraske, hvilke mærkbare følger en eventuel ophævelse af grundstigningsskylden ville medføre i en del kommuner; navnlig i kommuner med en ret omfattende sommerhusbebyggelse og i forstadskommuner vil virkningerne blive meget mærkbare.

Finansministeren gav ved første behandling af oppositionens forslag udtryk for, at regeringen nøje ville undersøge problemerne i forbindelse med en fiksering af grundstigningsskylden og rette de skævheder og urimeligheder, som grundstigningsskylden desværre i visse tilfælde medfører. Men problemet kan ikke løses isoleret ved blot at se på virkningerne omkring grundstigningsskylden. Mange andre problemer må ses i sammenhæng dermed, ikke mindst hele ejendomsbeskatningen og det grundlag, den hviler på. Det er som bekendt lettere at stille forslag om ophævelse af en skat eller rettere skyld end at give anvisning på, hvorledes det provener, der bortfalder, skal kompenseres.

I den drøftelse, der har været i pressen og mand og mand imellem, siden vi behandlede spørgsmålet om grundstigningsskylden her i folketinget, har jeg på fornemmelsen, at mange, der i dag må svare grund-

stigningsskyld, er blevet klar over, at det beløb, de eventuelt kunne lettes for i grundstigningsskyld, nødvendigvis må afløses af en anden form for beskatning, en skat, der ofte vil blive betydeligt større end det beløb, som grundstigningsskylden andrager.

Det er min opfattelse, at oppositionen ynder med en vis tilfredshed at fortælle vælgerne, at mit parti vil parcelhusejerne til livs, at vi først og fremmest vil varetage lejernes interesser, og at vi derfor mere interesserer os for etagebyggeri. Det tilkommer efter min formening ikke lovgivningsmagten at foretrække endside favorisere visse boligformer. Det må overlades til bygherren at afgøre, hvilken boligform han måtte foretrække. Der er mange, der ønsker at få eget hus, det skal erkendes, og det er også en særlig hensigtsmæssig form for bolig. Der er vel næppe nogen sinde tidligere bygget så mange parcelhuse her i landet som under den nuværende regering; så vidt jeg ved er ca. 60 pct. af boligbyggeriet i dag parcelhusbyggeri. Det tyder i hvert fald ikke på, at etagebyggeriet bliver favoriseret.

De nugældende regler for ejendomsbeskatningen har også gjort det let for folk, der ønsker at få deres eget hus. I 1961 vedtoges regeringens forslag, der gik ud på, at al bygningsskyld på nyopførte ejendomme i fremtiden skal bortfalde, og i de bestående ejendomme fikseres bygningsskylden, det vil sige bygningsskylden fastlåses, således at bygningsskylden ingen sinde kan blive større, selv om bygningens værdi stiger væsentligt, tværtimod. Bygningsskylden aftrappes over en vis årrække for helt at ophøre. Det gælder ikke alene bygningsskylden på boliger, der nu er ophævet. Tilsvarende lettelser gælder også for erhvervsbyggeri, industrier m.v. Når jeg har nævnt disse forholdsvise nye bestemmelser vedrørende beskatningen af fast ejendom, er det for at tilbagevise den påstand, der med urette fremsættes om vor indstilling over for parcelhusejerne.

Under debatten om grundstigningsskylden oplyste finansministeren, at han agtede at stille forslag om, at 13. alm. vurdering, der skal finde sted pr. 1. september i år, udskydes et år til 1. september 1965, og